

ŠKOLSKA MLADA LIRIKA UČENIKA 4.A RAZREDA

Nadahnuti poezijom velikog francuskog pjesnika Charlesa Baudelirea i njegovog "učenika", hrvatskog pjesnika A.G. Matoša, učenici su se i sami okušali u pisanju pjesama, a niti vodilje bili su im motivi ljubavi i cvijeta. Ovdje su njihova lirska ostvarenja!

Matoš i Baudelaire vole se bratski.
Zbog njih sada pati moj predmet hrvatski.
Jedan je sretan, drugi se jada-
Ja ću završit'- samo ne znam kada!

Ljetni memoar

Vrući ljetni dan, trčim kroz polje.
Šušte crveni makovi dok neki stoje.
Ustajali sparni zrak sjeća me na nas;
Glavobolja, prijezir, ne nalazim spas.
Stojim. Stižu i oblaci sivi.
Ah, kad bi barem oni bili krivi.
Ma, neka dođu oluja i kiše,
Neka ni sjećanja na ljeto izbriše.

Pramen zlatni

Dolazim do tebe
K'o pčela na cvijet.
Tvoje oči k'o u bebe
Promijenile mi svijet.
Pramen zlatni tvoj
Niz lice ti pade.
Kad te vidim, na srcu mi, znaj,
I kad te nema, on ostade.
Ta zlatna kosa
K'o jutarnja rosa.
Taj miris u kosi
Do neba me nosi.
I kad nestane sjaj zlata tvog
Tad ne bude više ni srca mog.

Otišao si.

Ljubavi naše više nema,
A ja za novu nisam spremna.
Bio si mi utjeha i snaga
Za novo sutra, ali sada
Sam sama.
Ostaju samo sjećanja,
S kojima se budim svaki dan,
A shvaćam da te još više trebam...

Sjajna vila

Lijepa kao i svaki put,
Baš kao i maslačak žut.
Ti si poput proljetnog cvijeta,
Ali meni to ne smeta.
Tvoje suze staklene
Ugasile bi i vatre paklene.
Moje srce za tobom žudi
Kao cvijet za vodom kad se budi.
Bez obzira na sve,
Ona je moja tajna vila
I ne mogu bez nje.

Crna ruža

Znam, neobičan prizor- crna ruža,
Ali vjeruj, prekrasna,
Elegantna i hladna, mirisna.
Ima moć, sigurnost ti pruža,
Boje se i ose i pčele,
Psi pa i mnogi ljudi.
Ali, kako postoji sto ćudi,
Neke djevojke bi je uistinu htjele.
Trn je opasan- znaju one,
No crne ruže su prekrasne
I divnu melodiju zvone.
Možda je strah loš,
Bol, ali i sreća,
Ne znaju one još.

Uveli cvijet

Gle ovu livadu,
Taj divan cvijet.
Na što te podsjeća-
Da l' na staru ljubav
Iz onog davnog proljeća?
Kako zaboravit' uspomene
Prije nego napustim svijet
Onako, jednostavno,
K'o što pčela napusti cvijet?
I onda, kad u snu mi dođe,
Nepostojeću mi nadu vrati.
Kad taj lijepi san mi prođe,
Shvaćam da su prošli naši sati.
Uništila je život meni,
A ti, čitatelju, dalje kreni!
Pazi kojoj ćeš *Volim te* reći
Jer bi se mogao, poput mene, opeći!

Izgubljena ljubav

Uvenuti cvijete ljubljeni,
Ti si moj život izgubljeni.
Prva ljubav više se ne vraća,
A sjećanje suzama se plaća.
Sada u bolu starim sam,
Zbog tebe posve umoran.
Bez tebe nemam sna
Jer ti si moja ruža uvenula.
Dok ti ovu pjesmu pišem,
Uz velike muke suze brišem.
Sada te pozdravljam, cvijete moj,
U ovom životu više nisam svoj.

1888. sonet

U duši mojoj leže tisuće snova,
U srcu mome jedna sjena živi.
Ljubav, tuga i cvjetovi sivi
Donijeli su njega na krilima vjetra.
Gdje je tamni cvijet što ljubim?
Sve što volim, sada gubim...
Duša luta grešnim svijetom,
A ja sanjam, sanjam s cvijetom.
Tuga sada čuva ovaj san,
Oči boje neba čekaju novi dan.
Rijeka odnosi sve moje tajne,
Doći će, doći će jednom
I učiniti me potpuno sretnom,
A život krit' će krajolike bajne!

Truli cvijet, uveli tulipan

Za ovu pjesmu nemam ideju niti plan.
Ljubav moja kao ruža nije, već kao tulipan.
Mirisa nema, stalno ponavlja se fraza.
Dosadna je ovo ljubav, kao van Goghova s cvijećem vaza...
Sada još zaključak trebao bi doći,
Ali ljubavi nema- pjesmu cvijećem završiti neću moći.

Praznina

Crna kao noć ljubav prolazi
Poljem šarenih cvjetova.
Zaledi sve što dotakne i
Ostavlja ružne uspomene.
Na polju tame ostala je
samo praznina.
Praznina kao što je
U toj ljubavi jednom davno bila.

Čemu?

Žmirim, a kao da gledam.
Tama ti obasjava lice,
Lice kao iz bajke lijepo.
Gledam i kao da gledam slijepo.
Vidim kroz maglu mutan lik,
Kao kad čovjek traži pomoć,
A ispušta samo krik.
Tvoje oči jako sjaje,
A pogled muku mi zadaje.
U daljini gledam tamni cvijet
I pitam se: "Čemu ljubav opet?"

U mračnoj, zvjezdanoj noći
Ugledah ružu tajanstvene moći.
Kada sam je krenuo ubrati,
Krv iz moje ruke stala je curiti.
Njeno trnje duboki trag je ostavilo
Na mojoj duši i u mojem srcu,
Trag koji nikada nije zacijelio.
Sada, kad u prošlost gledam,
Shvaćam da ju još uvijek trebam.
Ta ruža predstavlja moju dragu.

Sramotna ljubav

Ljubav- ne osjećaj, već samo riječ
Zgažena odlukom da ćeš
Preko moga srca prijeći'.
Poljupci, zagrljaji u noći se izgubiše
Kao crni uvenuti cvijet.
I ono što je nekad bilo,
Nestade.
Očaj, tuga, bol...
Zar sam to zaslužio?
Obmane, laži, prijevare,
A srce sam ti pružio!

Bodljikavi cvijet

Ona, tako lijepa izvana,
Svoju pravu sliku krije.
Ruža, kao mlada dama,
Na proljetnom se suncu grije.
Dodirnuti je poželiš,
Ali se opečeš, ne uspiješ.
Pazi! Dobrota ne "pali",
Ona za to ne zna.

Ruža bez boli

Trnovit vrt pun sjena.
Uvenulo cvijeće.
Nedostatak sreće.
Ovdje ljubav ne sniva.
Molila sam za ljubav,
Tražila sam sebe,
Htjela sam disati,
Krilima odletjeti.
Trnovit vrt pun sjena,
Ti- ruža bez boli-
Ti- srce moje voli.
Pronašavši tebe,
Pronašla sam tebe.
Dišem, živim,
I za to tebe "krivim".

Prah

Nikad dovoljno blizu,
Nikad dovoljno dugo,
Nikada dovoljno.
Žudim za tobom,
Srce mi se para,
Ludost maštu stvara.
Tebi sve je isto-
Strast, ljubav, žudnja...
Zauvijek me imaš.
I , dok volim te
Zvjerskom ljubavi,
Sišem tvoj dah.
Ti gledaš me
Ravnodušno,
Pretvaraš u prah.

Duša bez osjećaja pita se
Postoji li ljubav?
Postoji, pretpostavlja.
Rađa se, raste i umire,
Baš poput cvijeta.
Čovjek samo treba pronaći način
Kako da tu ljubav očuva što duže-
Kao što cvijet uvijek isti iznova cvjeta.

Krizantema

Na groblju crnom
Stare krizanteme leže.
Kao ubodeni trnom,
S groblja svi bježe.
Sjedim i čekam sam,
A ti se ne vraćaš.
Uzaludno krećem dalje
Kada se opet na isto mjesto vraćam.

Ljubav je poput cvijeta

Ljubav je poput cvijeta-
Boli, ali i cvijeta.
Nekada je tamna, a nekada svijetla.
Nekada je tužna, a nekada sretna.
Voljeti moraš- to nije tajna.
Ponekad ljubav zna biti bajna.
Ljubav je poput cvijeta,
Noću spava, a danju cvjeta.
Crven, bijel, plav, nije bitna boja
Kad je uz mene ljubav tvoja.
Ljubav je poput cvijeta-
Boli, ali i cvijeta.

Krvave suze

Dok o ljubavi mislim,
Krvave ruže vidim.
Dok balade slušam,
K'o da nož mi srce reže,
A oči mi odmah
K tvojoj slici bježe.
Slušam te dok govoriš
I smijem se k'o budala
I ništa mi nije jasno,
Al' sada je sve kasno-
Ljubav je propala.
Kriv si ti, a kriva sam i ja.
Ništa nije krivo i krivo je sve
Što zavljehe te.
Kažu da je ljubav slijepa,
A neki da je lijepa.
Ja se ne slažem,
A, vjerujte mi, ne lažem.
I sada zbog tebe lijem krvave suze,
A čak mi te ni druga ne uze.

U noći hladnoj osjetio sam strah.
Čudna vila zaustavila mi dah.
Opčinjen ljepotom u hladnoj noći,
Pitam se hoće li mi opet doći.
Odjednom iskra u meni zatinja,
Probudi me iz noćne more
Njena krhkost, k'o u cvijeta predivnog,
Me baci na koljena i zaustavi vrijeme.
Nisam imao više snage da ustanem
I krenem dalje.
Ostao sam sam u noći
I nisam znao kamo poći.

Nedostaješ

Daljina, prokleta daljina,

Što uze mi toplinu dodira tvog.

Glas, nedostaje glas tvoj,

Što uz gitaru nekada mi pjeva...

Nedostaje ruža koja je cvjetala

Nakon svakog dodira usana naših.

Nedostaje žar ljubavi

Koji više ne nalazim.

Izliječi me, vrati se!

Budu uz mene!

Jer...

Nedostaješ mi!